

Dreigend Ijs

Eerste druk 2018

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN: 9789402153835

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

Dreigend Ijs

Hoofdstuk Eén

Met een zucht zet ik de zware boodschappentas voor de deur op de grond en vis de sleutel van de voordeur uit mijn jaszak. Als ik binnenkom zie ik een stapel folders op de grond liggen. Nadat ik de boodschappen in de keuken heb gezet, zet ik als eerste het koffieapparaat aan en de inkopen die koud moeten blijven in de koelkast. Op dat moment is de koffie klaar. Ik besluit eerst koffie te drinken en alle reclamefolders door te nemen voor ik de rest van de boodschappen opruim. Tenslotte woon ik tegenwoordig alleen.

Bart en ik leerden elkaar kennen op de universiteit, zoals heel veel stellen. Ook wij volgden het gebaande pad van samenwonen, de studentenflat, groter wonen en uiteindelijk een koophuis.

Op mijn vierentwintigste trouwde ik. Mijn eerste baantje was er een op kantoor en had helemaal niets te maken met mijn afstudeerrichting.

Voor ik het wist zat ik tien jaar later, en met de overtuiging dat kinderen er voor mij niet inzaten, nog steeds op hetzelfde kantoor.

Ook Bart zwoegde verder en onze relatie verzandde zonder ruzie in het vriendelijk delen van ons huis. Tot ik mij realiseerde dat ik zo niet langer wilde doorgaan. Na een goed gesprek onder het eten bleek Bart er net zo over te denken. Hij had allerlei ideeën die nu geen doorgang konden vinden. Zoals backpacken, landen ontdekken, kortom nog even jong zijn voor het niet meer kon.

We keken elkaar aan en ik pakte zijn hand: “Zullen we er dan maar mee stoppen voor we elkaar gaan verwijten dat we niet konden doen wat we zo graag wilden?”

En zo probeerden we de ‘vriendelijkste scheiding van Nederland’ te realiseren. En dat is ons gelukt. We gunden elkaar het beste en

spraken af om dit gedeelte van ons leven niet achter ons te laten als verspilde jaren, maar er positief naar terug te kijken nu er een heel andere tijd en een ander leven voor ons stond.

Een vriendin vond een mooi, bijna nieuw, driekamer-appartement voor mij in Hoevelaken, dat ik na een eerste bezichtiging spontaan kocht.

En zo woon ik een goed half jaar na 'de' beslissing in Hoevelaken in het midden van het land.

Bart heeft mij financieel geholpen om wat nieuwe meubels aan te schaffen alsmede de koelkast, magnetron en een mooie tv. Hij heeft zelfs geholpen om de muren te sauzen. De burens die ons spraken waren wel verbaasd om te horen dat mijn aanstaande ex-man mij hielp in mijn nieuwe woning en al helemaal toen ze zagen hoe wij met elkaar omgingen. Gelukkig slaat niet ieder scheidend stel elkaar de hersens in!

Ik heb een nieuwe baan in Amersfoort gevonden in een heel andere tak van sport, wat een leuke uitdaging met zich meebracht.

En voor ik het weet woon ik al een jaar in Hoevelaken. Bart en ik bellen af en toe met elkaar, maar momenteel zit hij in Tasmanië volgens een kaartje dat ik kreeg en heeft hij een Australische reisgenoot gevonden. Een leuke meid van midden twintig met lang blond haar en een atletisch figuur. Hij stuurde een foto van hun twee via WhatsApp en het geluk straalt ervan af. Het gekke is dat ik absoluut niet jaloers ben maar het hem juist van harte gun. Weer een teken dat het een goede beslissing was.

Zelf heb ik de boot af gehouden als iemand heel voorzichtig een visje bij mij uitgooide. Ik heb er absoluut nog geen behoefte aan.

Nog voor ik kan gaan zitten belt een goede vriendin van me of ze even langs kan komen. Dit wordt vast weer een avond bank hangen, kletsen en een fles wijn leeg drinken. Ik veeg de reclamefolders bij elkaar om in de papierbak te gooien maar ik zie er opeens een brief tussen zitten, die anders ongelezen in de afvalbak was beland.

Linksboven op de enveloppe staat: Raad voor Wetenschappelijk Onderzoek Nederland.

Dit is vast nog iets van vroeger. Als je wetenschappelijk onderzoek gedaan hebt dan weten ze je de rest van je leven te vinden voor bedelbrieven en zo.

Met een zucht van 'het zal wel' scheur ik de enveloppe open.

Het is totaal niet wat ik verwacht. Sterker nog, mijn ogen worden groter en groter als ik de brief lees.

Weledelgeleerde vrouwe,

Begin oktober vertrekken er vanuit verschillende Europese landen wetenschappers op expeditie naar Antarctica om op verschillende terreinen onderzoek te gaan doen. Wij verwachten dat deze uitzending maximaal acht maanden zal gaan duren.

Het is ons een eer U uit te nodigen hier deel aan te nemen. Uiteraard worden alle kosten gedekt en krijgt U een vergoeding, die U in staat stelt alle lopende kosten in Nederland te dekken voor de tijd dat U op Antarctica verblijft.

Wij hopen spoedig van U te vernemen of U interesse hebt om hieraan deel te nemen.

Met vriendelijke groet,

Jeroen Vlaskens, Coördinator

Ik blijf zeker minutenlang naar de brief staren. Mij uitnodigen voor een veldonderzoek op Antarctica? Ik ben al elf jaar geleden afgestudeerd en heb sinds dat moment, om de waarheid te zeggen, niets meer aan mijn specialisatie gedaan op het lezen van vakliteratuur na. Gelukkig is oktober nog een half jaar weg, het is nu net april. Ik zal dan flink wat moeten bijspijkeren! Maar veldwerk in Antarctica; het is nogal wat. Tot ik me realiseer dat ik ondertussen ook al vijfendertig ben en dit wel eens de laatste kans zou kunnen zijn om wat op mijn vakgebied te kunnen doen, voor ik een heel burgerlijk leven ga leiden.

Ik ga rechtop zitten, kijk naar het plafond en zeg hardop: “Waarom niet? Ik heb nu de kans, ik ben single, nog jong genoeg en gezond. Zo’n kans krijg ik nooit meer. Ik doe het, ja, ik doe het, tenslotte heb ik zes maanden om mezelf voor te bereiden.”

Plotseling stroomt de adrenaline door mij heen. Het voelt alsof ik een reis heb gewonnen. Wat een vooruitzicht! Veldonderzoek tijdens de arctische zomer, Wow! Ik zoen de brief. “Dank je wel Jeroen voor het sturen. Reken maar dat ik mee ga!”

Van pure vreugde zet ik muziek hard aan en ga al meezingend de rest van de boodschappen opruimen. Overmorgen, op maandag, is bellen dat ik mee wil, het eerste wat ik zal doen.

Een kwartiertje later komt mijn vriendin binnen, die mij vreemd aankijkt als ze ziet hoe vrolijk ik ben.

“Zoho, jij kijkt vrolijk”, zegt ze als ik haar binnen laat.

Ik pak de brief en duw die in haar handen.

Haar ogen worden ook groter als ze de brief leest.

“Antarctica, daar is het vreselijk koud, lijkt dat je wat?”, vraagt ze met een blik van ‘mij lijkt het helemaal niets’.

“Het lijkt me fantastisch. Ik heb al zo lang niets meer met mijn eigen vak gedaan en nu deze kans. En zeg nou eens eerlijk, hoeveel mensen ken jij die op Antarctica zijn geweest?”

“Nou, om eerlijk te zeggen, mij lijkt al die kou en sneeuw echt helemaal niets. Geef mij de tropen maar!”

“Maar ik ga me maandag aanmelden en dan hoor ik de details wel. Gelukkig heb ik nog een paar maanden om mezelf weer up-to-date te krijgen in mijn vakgebied. Ik zal ook mijn scriptie nog eens lezen. Kijken of ik er nog wat van snap”, zeg ik met een brede lach.

“Zo te horen ga je al bijna pakken”, zegt ze.

“Ik ben nu vijfendertig, gescheiden en heb geen bijzondere baan. Nu krijg ik waarschijnlijk voor het eerst een echte kans om iets belangrijks te doen binnen mijn specialisme. Dan heb ik die hele studie toch niet voor niets gedaan. Want daar dacht ik de laatste jaren regelmatig aan. Zoveel tijd en inzet en ik deed er niets mee. Dat is zonde. Dan had ik die tijd beter kunnen besteden aan leuke andere dingen”.

“Daar heb je gelijk in”, geeft ze eerlijk toe. “Maar ja, ik heb dan ook niet gestudeerd.”

De rest van de zaterdag verzinnen we de meest wilde dingen over wat er allemaal zou kunnen gebeuren. Van insneeuwen tot verdwalen en doodvriezen. Al deze negatieve gedachten worden lachend weggespoeld met een flinke plens wijn en een paar pizza's die we hebben besteld.

De avond vliegt voorbij; voor we het weten is het middernacht en stapt mijn vriendin enigszins beneveld op haar fiets, nadat ze mijn aanbod om te blijven slapen afwimpelde.

“Het is maar een paar honderd meter”, zegt ze giechelend en fietst, niet helemaal recht, weg. Ik hoop van harte dat ze niet valt.

Ik heb geen zin om nog op te ruimen en laat de boel de boel, haal de make-up van m'n gezicht, trek een pyjama aan en duik in bed.

Met een beeld van ijsvlaktes en ingesneeuwde bergen voor mijn geestesoog val ik in slaap.

De volgende ochtend word ik wakker met het idee om me vandaag maar vast te gaan voorbereiden en serieus in te halen wat ik de laatste tien jaar heb gemist in mijn vak. Ik nestel me in pyjama met warme sokken en mijn MacBook op de bank naast een schrijfblok om aantekeningen te maken. Met een verse kop thee voor me, besef ik dat ik dit al meer dan tien jaar niet meer heb gedaan. Maar eenmaal een uurtje aan de slag gaat het weer net zo makkelijk als toen ik nog studeerde. Voor ik het weet is de middag alweer voorbij en ben ik behoorlijk op de hoogte van de laatste ontwikkelingen. Het blijkt zelfs dat de scriptie die ik geschreven heb nog steeds als referentie wordt gebruikt.

Dat geeft me een goed gevoel en ik vraag me af waarom ik de afgelopen jaren niet eerder weer naar mijn vak heb gekeken, ik vind het tenslotte nog steeds heel interessant. Na mijn derde kop thee loopt het al tegen het avondeten en ik rek me uit. Dit was een goed idee en ik weet nu zeker dat ik, als er morgen vragen worden gesteld, niet voor aap sta omdat ik er geen antwoord op heb.

Na het koken en eten neem ik ruim de tijd om te douchen en vast mijn haar voor morgen te doen.

De volgende ochtend op kantoor bel ik de Jeroen op, die de coördinator schijnt te zijn.

Het is een aardige jongeman die oprecht blij klinkt als ik zeg dat ik graag mee wil op deze expeditie. Ik schijn een van de eersten te zijn die reageert. Er komen een paar informatiedagen om alles toe te lichten en voor de leden van de expeditie is dat een prima gelegenheid om elkaar te leren kennen.

De eerste is zo rond midden mei, maar de juiste data krijg ik nog in een email. Na nog een paar gegevens te hebben verstrekt hang ik op. Ik moet nog wel een gezondheidsverklaring hebben van de afdeling Specialistische Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam.

Ik besluit meteen maar te bellen om daar een afspraak te maken, dan is dat vast gedaan. Ook hier ben ik een van de eersten en ik kan al over twee weken terecht. Met een goed gevoel van ‘er zit schot in’ hang ik op.

Even zak ik achterover in mijn bureaustoel en maak de overgang van wetenschappelijk expeditielid naar de taak waarvoor ik hier ben aangenomen.

“Waar belde jij nou voor?”, vraagt een collega me.

“Iets waar ik nog even mijn mond over dicht hou, maar waar ik wel trots op ben”, zeg ik enigszins geheimzinnig.

Met een grote glimlach richt ik me op mijn beeldscherm en het werk. Tenminste voor zover het gaat met Antarctica in mijn gedachten.

De komende twee weken tot de medische keuring besluit ik door te gaan met het updaten van de kennis op mijn vakgebied.

Mocht ik de keuring niet halen en dus niet meegaan op de expeditie dan was het in ieder geval een reden om me weer eens op mijn specialisme te richten. Dat heeft al lang genoeg geen aandacht gekregen. De volgende dag neem ik vrij en ga naar de universiteit toe waar ik afgestudeerd ben, om mijn vroegere mentor te spreken.

Hij is verbaasd om mij te zien maar herkent mij direct. Zelfs na al die jaren. Het is een warm en hartelijk weerzien en hij is benieuwd hoe het met me gaat. Zijn ogen worden groter als ik hem vertel waarvoor ik ben uitgenodigd.

"Daar zou ik ook geen nee tegen gezegd hebben!", zegt hij vol overtuiging.

"En daarom ben ik mijn kennis aan het updaten."

Al snel wordt het gesprek technisch en laat hij me de laatste ontwikkelingen zien. Mijn enthousiasme voor mijn vak is weer helemaal terug en ik heb er weer spijt van dat ik het al die jaren heb laten versloffen.

Voor ik wegga belooft hij me alle ter zake doende informatie te e-mailen.

Met een tevreden gevoel ga ik op huis aan, maar eerst naar de sportschool. Tenslotte moet daar ook het een en ander worden bijgespijkerd. En dat heeft succes. Zonder enig probleem word ik goedgekeurd hoewel het een lange en pittige keuring is. Als ik buiten kom stortregent het, maar niets kan mijn goede humeur bederven. Hard met de autoradio mee blèrend rij ik heel gelukkig naar huis.

Zo, hobbel één is genomen. Nu uitkijken naar de eerste samenkomst over een goede twee weken.

De eerste samenkomst is in een zaaltje in Utrecht aan de zijkant van het Centraal Station. Dat is voor mij reuze handig, want met de trein heb je geen last van de verkeersdrukke en duur parkeren.

Eenmaal binnen blijkt dat we maar met een paar man zijn. Dat komt omdat het team Europees is en er in diverse landen vandaag ook dit soort samenkomsten zijn. Pas op het laatst is er een samenkomst in Brussel waar teamleden uit alle landen aanwezig zullen zijn. Verwacht wordt een man of dertig. Vandaag zijn we met z'n vieren plus Jeroen, de coördinator. Na het voorstellen en introduceren wordt er in grote lijnen verteld waar we ons mee bezig zullen houden en wat er verwacht wordt qua onderzoeksresultaten.

Tot dertig miljoen jaar geleden lag Antarctica op een heel andere plaats op de aardbol en was het niet bedekt door honderden meters dik ijs. Een deel van het team gaat zich bezighouden met boren in de dikke ijslaag om er lange staven uit te halen, die ons inzicht geven in het klimaat van vele jaren geleden. Hoe dieper ze boren, hoe verder ze in de tijd teruggaan.

Een ander team begint op een stukje rots dat in de zomer meestal ijsvrij is met het maken van een tunnel in het ijs. Daarvoor is een voertuig beschikbaar dat nog het meeste lijkt op een grote tractor met voorop een bijna drie meter brede cirkel van gehard staal, waar aan de voorkant een aantal messen ronddraait die zo door langzaam vooruit te gaan, een tunnel uitsnijden. Omdat we dit vanaf de zijkant van de ijslaag en op de bodem doen, komen we al snel in miljoenen jaren oud ijs terecht.

Het doel is daar resten van planten en vooral hun zaden te vinden.

Zij zijn het eerst ingevroren toen Antarctica bedekt werd met ijs en de hoop is dat het daarom niet volkomen platgedrukt is door het gewicht

van het ijs daarboven. Zaden blijken, mits goed gepreserveerd, heel lang te kunnen overleven. Het doel is om te kijken of deze zaden die miljoenen jaren in het ijs zijn opgesloten nog levensvatbaar zijn.

Eerder onderzoek heeft uitgewezen dat het noordwesten van Antarctica bedekt was met bossen en een gematigde temperatuur had, terwijl het zuidoosten tropisch was.

Bij ons team van twee mannen en ondertekende is een Belgisch meisje toegevoegd omdat zij de enige uit België is. Ze heet Fleur de Koninck en is zesentwintig. Fleur heeft een dubbele functie. Ze is zowel verpleegkundige als secretaresse en is een assistent voor het team dat haar nodig heeft. Ze is lang, slank en heeft blond haar tot op haar schouders en mooie diepblauwe ogen. Gelijk bij het introduceren valt ze op tussen de wat suffe wetenschappers. Ze is vrolijk en allesbehalve introvert. Na een eerste blik realiseer ik me gelijk dat ik wat aan mijn garderobe moet doen. Ook deze heeft tijdens mijn huwelijk te lang stilgelegen. En ik wil beslist niet overkomen als een grijze muis die nergens anders interesse voor heeft dan de wetenschap. En een bezoek aan de kapper mag ook wel weer eens.

De twee andere deelnemers zijn Chris, de expeditie-arts, die tevens geschoold is in het onderzoek en classificeren van dierlijke resten als we die vinden en Casper, de expeditie-tandarts, die Chris kan helpen met classificeren door middel van het bestuderen van gebitten. Beiden zijn midden veertig en een beetje type nerd. Ze krijgen al gauw de bijnaam C & C.

Nadat we ons hebben voorgesteld begint al vrij snel een gesprek omtrent wat we hopen te vinden. Het kan natuurlijk ook zo zijn dat het een grote domper wordt, maar daar willen we nu maar even niet

aan denken. Het ontdekken van nu uitgestorven plant- en diersoorten is dermate spannend dat aan tegenslag niet wordt gedacht.

Fleur en ik kunnen het meteen goed met elkaar vinden net als de twee heren met elkaar. Het zachte Belgische accent past goed bij haar.

De tijd vliegt voorbij en de twee mannen verdwijnen om samen ergens wat te eten en waarschijnlijk nog uren verder te praten.

Ik kijk Fleur aan en zeg: "Zullen wij het voorbeeld maar volgen en ergens een hapje gaan eten?"

Ze vindt dat een uitstekend idee. Samen zoeken we een restaurant uit op mijn smartphone en bestellen een taxi. Onder het eten door besluiten we om contact te houden en wisselen e-mailadressen en telefoonnummers uit. Als we samen door de hal van het Centraal Station lopen hebben we allebei het gevoel of we elkaar al jaren kennen. Bij het afscheid geven we elkaar een knuffel en vraagt Fleur of ik een weekend naar Brussel wil komen om verder kennis te maken en een leuk weekend te hebben.

"Ik ken een hoop leuke winkeltjes en restaurantjes die onbekend zijn bij de toeristen. Ideaal om te winkelen en betaalbaar lekker te eten."

Ik vind het een fantastisch idee en vóór ieder naar haar al bijna vertrekkende trein rent, zeg ik nog snel: "Top idee, we mailen wel om af te spreken."

En met een laatste knuffel is het haasten naar de trein. Ik ben nog net op tijd want ik zit nauwelijks en we rijden al.

Even later krijg ik een berichtje van Fleur: 'Trein gehaald, was leuk, tot snel. Dikke kus xxx'

Met een tevreden glimlach zak ik achterover op mijn plaats en realiseer ik me hoe mijn leven al is veranderd door de uitnodiging om mee te gaan op expeditie. En het zal de komende tijd nog veel meer

gaan veranderen. Maar tot nu toe is het een leuke en spannende uitdaging. Ik kijk uit naar wat er nog meer gaat gebeuren.

Hoofdstuk Twee

Nog geen drie weken later zit ik op een vrijdagavond in de trein richting Brussel Centraal. Fleur haalt me op en we hebben afgesproken er een gezellig weekend van te maken.

Als ik uit de trein stap zie ik een stukje verderop Fleur al naar me zwaaien. Ik pak mijn weekendtas en loop naar haar toe. Ik word onthaald met een enthousiaste knuffel midden op het perron.

“Ben zo blij dat je er bent”, zegt ze met een grote glimlach en geeft me nog een knuffel.

Fleur stelt voor, juist omdat het nog zo’n heerlijk weer is, de stad in te gaan om nog wat te eten en te drinken.

Dat lijkt mij ook een prima plan en Fleur weet hier goed de weg.

Overal zitten nog mensen op de terrasjes te genieten van de aangename zomeravond.

Ze trekt me twee steegjes door en dan staan we voor een klein eetcafé.

“Deze is zo goed, mijn ex en ik kwamen hier heel vaak.” En ze ploft op een nog vrije stoel op het terras.

Ik zet mijn weekendtas weg en ga ook aan tafel zitten. Al vrij snel komt er een serveerster, die duidelijk een studente is, en brengt ons de kaart terwijl Fleur een biertje voor ons bestelt waarvan ik de naam nog nooit heb gehoord. Maar we zijn in België en daar hebben ze nu eenmaal heerlijke speciale biertjes.

De menukaart is niet uitgebreid maar er staan wel smakelijke dingen op.

Ik kies voor een stuk vers brood met diverse soorten kaas en wat salade. Fleur heeft al gegeten en houdt het bij wat te drinken.

Het bier is er al snel en heeft een heerlijk zachte verfrissende smaak. Ze vertelt me dat dit plekje vooral geliefd is bij studenten vanwege de rustige ligging, de ruime keus aan bieren en de gezonde menukaart. Om ons heen zitten ook veel jongeren waarvan er een aantal hun laptop op tafel heeft staan. Ze zijn duidelijk druk aan het werk, af en toe een slokje bier nemend.

Het eten wordt nu ook geserveerd en ziet er heerlijk uit.

Vers donker brood met verschillende soorten kaas en een bakje eigengemaakte kruidenboter met daarnaast een schaaltje salade.

Omdat ik uit kantoor vrijwel direct naar het station ben gegaan had ik niet echt de tijd om wat eten, dus hier val ik erop aan.

Fleur kijkt me met een lach aan: “Ik had ook wel verwacht dat je trek zou hebben!”

“Meer dan ik dacht, maar dit smaakt echt fantastisch”, zeg ik met een half volle mond.

Een goede twintig minuten later is alles schoon op en bestellen we nog een cappuccino om het af te sluiten.

“Zo”, zeg ik, “dit voelt een stuk beter aan”, als ik een slok koffie neem.

“Heb je hier ook gestudeerd?”, vraag ik aan haar.

“Ja, ik heb eerst een secretaresse opleiding gedaan maar dat was toch niet helemaal mijn ding en daarna heb ik tot vorig jaar een opleiding trauma-verpleegkunde gedaan. En door deze combi hebben ze mij gevraagd om mee te gaan. En omdat het tussen mij en Henri toch uitging had ik alle gelegenheid om zoveel maanden weg te kunnen. En jij?”

Ik vertel haar over mijn opleiding, mijn afstudeerproject: de houdbaarheid van zaden, mijn huwelijk met Bart wat gestrand is en dat ik nu ook de tijd aan mezelf heb.

“Dus jij hebt ook nog niemand anders?”, vraagt ze me.

“Nee, en eerlijk gezegd vind ik het wel goed zo. Doordat ik nu mee ga heb ik na tien jaar mijn vak weer opgepakt en daar ben ik blij om. De afgelopen jaren zat ik op kantoor en deed er helemaal niets mee, wat natuurlijk best zonde is. Ik kijk er echt naar uit om weer eens ouderwets veldwerk te doen.”

En zo babbelen we een poosje door. Het klikt wonderbaarlijk goed en zelfs met reizen blijken we dezelfde smaak te hebben.

Zo blijkt dat we allebei door Azië hebben gereisd en zelfs op dezelfde plekken zijn geweest.

“Thuis heb ik nog plakboeken vol van de reizen met Henri”, zegt ze.

Langzamerhand ga ik mij steeds meer op m'n gemak voelen bij dit toch negen jaar jongere meisje. In de praktijk blijkt daar niets van te merken en hoewel we elkaar pas voor de tweede maal zien, voelt het goed en vertrouwd aan.

Dat blijkt wel als Fleur zegt: “Het lijkt wel of we elkaar al veel langer kennen dan twee dagen.” En dat kan ik alleen maar beamen.

Pas tegen middernacht gaan we op weg naar het huis van Fleur.

Het blijkt een studentenflat te zijn met een tweepersoonsbed en een bank.

“Ik heb helaas geen logeerbed voor je. Je mag kiezen: of bij mij in het bed of op de bank, als je dat aandurft”, zegt ze.

De bank ziet er oud en niet comfortabel uit, dus ik besluit voor het bed te gaan.

Na ons te hebben opgefrist drinken we nog een glas koude witte wijn en gaan naar bed.

Het bed is uiterst comfortabel. Het ligt zelfs veel beter dan mijn eigen bed, thuis.

Fleur ligt op haar zij en kijkt mij aan: “En, ligt het goed?”

“Dit bed ligt fantastisch, zoveel beter dan dat van mij. Ik ga als ik weer thuis ben meteen op zoek naar andere matrassen want dit wil ik ook.”

“Dit is trouwens voor het eerst dat ik in bed lig met iemand anders dan Henri”, zegt ze opeens.

“Nu je het zegt, dat geldt voor mij ook. Ik heb alleen nog maar het bed gedeeld met Bart.”

We kijken elkaar aan en schieten in de lach.

“Het is al één uur, dus laten we maar gaan slapen. Morgen is er weer een dag”, zegt Fleur.

Dat ben ik volledig met haar eens.

“Welterusten”, zegt ze, geeft me een zoen op mijn wang en draait zich om.

Even ben ik verrast maar dan draai ook ik mij om en al snel zijn we beiden diep in slaap.

De volgende ochtend word ik langzaam wakker. Vreemde omgeving en vreemd bed maar wel een vertrouwd gevoel van iemand naast je.

Fleur ligt met haar hoofd tegen mijn schouder aan en haar arm over mijn middel met een hand op mijn borst.

Dat is even een rare gewaarwording. Bart hield ook graag een hand op mijn borst en ik vond dat een vertrouwd gevoel, maar dit is iets anders. Fleur is een vrouw en ik heb nog nooit ervaren dat een vrouw aan een van mijn borsten zit.

Zachtjes, om haar niet wakker te maken, pak ik haar hand en leg die op haar buik neer. Dan rol ik opzij om onder haar arm vandaan te komen en sta op uit bed. Fleur rolt zich terug en trekt het dekbed wat omhoog maar slaapt wel door.

Als eerste ga ik naar de wc en daarna naar het keukentje om te zien of ik iets van een ontbijt kan fabriceren.

Natuurlijk kan ik niets vinden en ik trek alle kastjes en laden open om maar iets van etenswaren te ontdekken.

In een van de laatste kastjes zit een brood dat nog redelijk vers aanvoelt en de theezakjes liggen op een plank erboven.

Gelukkig heeft Fleur ook een waterkoker zodat ik water voor thee kan opzetten. In de koelkast staat een fles met vruchtensap.

De basis voor het ontbijt is aanwezig. Verder staat er in de koelkast een pot met marmelade en een pak eieren. Meer kan ik helaas niet vinden. Geen ham of andere vleeswaren, maar op het aanrechtblad liggen een paar tomaten die er nog redelijk uitzien.

Een bakpan en een snijplank zijn zelfs ook te vinden dus het ontbijt kan gemaakt worden. Even later sissen de eieren en plakjes tomaat in de pan en schenk ik de thee vast in om te laten trekken gevolgd door twee glazen met vruchtensap. Daarbij ook nog een schaaltje met marmelade en een paar sneden brood.

Ik kijk er met tevredenheid naar. Het wordt tijd om de jongedame wakker te maken. In de kamer maak ik wat ruimte op de tafel en zet alles neer. Vervolgens ga ik op de rand van het bed zitten en schud zachtjes aan haar schouder.

“Nee, Henriëtte, laat me slapen”, murmelt ze zachtjes.

Henriëtte? Ze heeft het de hele tijd over Henri gehad, haar vriend. Nou ja, dat vraag ik wel als ze wakker is.

“Fleur, wakker worden!”, zeg ik hardop.

Fleur schudt even met haar hoofd en doet langzaam haar ogen open.

“Hee, mooie dame”, zegt ze met een wat schorre stem.

“Het ontbijt is klaar en staat op tafel”, zeg ik vervolgens, het ‘mooie dame’ negerend.

“Wow wat een luxe”, zegt Fleur terwijl ze overeind komt. “Heb je nog een beetje geslapen?”, vraagt ze.

“Ik heb als een blok geslapen, maar werd wat eerder wakker. Waarschijnlijk omdat het een andere omgeving is en een ander bed. Maar naast iemand wakker worden voelde wel weer lekker aan.”

“Dat vind ik nu ook”, zegt ze. “Ik werd vannacht even wakker en je lag zo lekker te slapen dat ik me weer helemaal vertrouwd voelde. Net als toen Henri er was. Daar heb ik tenslotte jaren naast geslapen.”

“Nu je het erover hebt; Toen ik je wakker maakte zei je Henriëtte tegen me. Wie is dat dan?”

Fleur buigt naar voren. “Oh shit, dat had ik nog even voor me willen houden.”

Nu begin ik nieuwsgierig te worden. Wat heeft dit leuke, knappe meisje voor mij verborgen gehouden?

Fleur slaakt een diepe zucht. “Oké, ik zal het je vertellen. Henri, zo noemde iedereen haar, heet Henriëtte en we hebben vijf jaar samengewoond. Niet als vriendinnen of studiegenoten maar als stel. Een jaar geleden ging het uit omdat Henriëtte zich gevangen voelde en nog zoveel wilde zien en ontdekken. Ik wilde het niet vertellen om je niet af te schrikken. Maar de waarheid is dat ik je zo leuk vind dat ik bang ben om iets verkeerd te doen of te zeggen. Dus eigenlijk ben ik wel blij dat het nu ‘out in the open’ is.”

Ze kijkt me aan en ik meen iets van ongerustheid in haar ogen te zien. Ik pak haar hand en zeg: “Ik heb er absoluut geen probleem mee dat je lesbisch bent en dat je mij leuk vindt zie ik als een compliment. Ik ben zeer zeker geen homofoob. Nee, eigenlijk maakt het mij helemaal

niets uit al begrijp ik nu die arm om mij heen en je hand op mijn borst.”

Fleur zakt met haar hoofd op bed. “Oh nee hè, heb ik dat gedaan in mijn slaap? Sorry, dat is nooit mijn bedoeling geweest.”

“Nu alle problemen zijn opgelost, rol je mooie slanke lichaam uit bed en kom ontbijten voor alles koud wordt.”

Even later zitten we aan het ontbijt en ik zie dat Fleur duidelijk opgelucht is want ze is lossier in de omgang.

“Poeh, wat ben ik blij dat je er geen punt van maakt dat ik geen hetero ben”, zegt ze tussen twee grote happen door.

“Ik heb er dagen niet goed van geslapen. Want hoe en wanneer moest ik het je vertellen? En nu blijkt dat ik een enorm punt maakte van iets waar jij helemaal niet mee zit.”

Met een mond vol haal ik m’n schouders op en produceer iets van een glimlach.

“Het is fijn om weer eens naast iemand te liggen die me leuk vindt”, zeg ik als m’n mond weer leeg is.

“Dus je hebt er geen probleem mee om met mij in bed te liggen?”, vraagt Fleur.

“Absoluut niet”, zeg ik terug.

“Maarruh, meende je dat van dat mooie slanke lichaam?”

“Helemaal”, zeg ik. “Je hebt een fantastisch figuur. Als ik dat zie realiseer ik me dat ik vijfendertig ben en dat dat duidelijk te zien is.”

Fleur kijkt me verbaasd aan. “Jij bent mal, je bent zo mooi, lief en intelligent. Ik kan niet eens in je schaduw staan.”

“Oh dat lukt best hoor. Ik ben zeker twee maten groter dan jij.”

Daar moeten we allebei om lachen.

“Maar bedankt voor je compliment Fleur. Fijn om te horen dat iemand me nog de moeite waard vindt.”

Fleur pakt op tafel mijn hand vast. “Meer dan jij weet hoor”, zegt ze met een wat diepere zachtere stem.

Ook al val ik niet op vrouwen, toch vind ik de complimentjes fijn en de manier waarop ze naar me kijkt ook. Op de een of andere manier voel ik me weer eens een beetje sexy.

Na het eten ruimt Fleur de borden en zo op.

“Zal ik vast gaan douchen?”, vraag ik haar.

“Ja, dat is goed, dan kom ik zo”, roept ze vanuit de keuken terug.

Hoewel het een klein appartement is zit er wel een ruime badkamer in waar een behoorlijk grote douchekop is geïnstalleerd.

Ik trek mijn t-shirt en slip uit en zet de kraan open. Al snel is die op temperatuur en geniet ik van een heerlijk grote straal warm water.

Omdat ik douche met mijn gezicht naar de muur zie ik niet wat er verder gebeurt maar plotseling staat Fleur tegen mijn rug aan.

Snel draai ik mij om en kijk in het lachende gezicht van Fleur die ook iets van een stoute blik in zich heeft.

“Ik vind jou te mooi om niet met je te douchen”, zegt ze als een soort statement.

Ik moet erom lachen en vreemd genoeg vind ik het helemaal niet erg.

“Dat is zeker al jaren geleden dat ik met iemand heb gedoucht”, zeg ik terwijl ik haar aankijk. “Maar het is fijn om weer eens te doen.”

Terwijl Fleur de douchegel pakt heb ik de kans om haar eens goed te bekijken. Ze is lang en slank met bijbehorende borsten en halflang haar. Haar gezicht straalt liefde uit en ook al is dit allemaal totaal vreemd voor me, toch vind ik het een fijne belevenis. Fleur heeft iets waar ik me bij thuis voel.

Fleur heeft een badspons en douchegel in haar handen en kijkt me in de ogen. “Als je je omdraait doe ik je rug even.”

Ik draai me om en laat Fleur mijn rug afsponsen. Dit heb ik te lang gemist realiseer ik mij. Dit soort zaken is het eerste wat verdwijnt als een relatie minder wordt en het zijn juist deze fijne dingen die een relatie warm en persoonlijk houden.

“Omdraaien!”, zegt ze. Ik draai me netjes om en wordt nu van voren gesponst. Maar dit is toch iets anders want ze weet maar al te goed waar bij een vrouw de zwakke plekken zitten en die krijgen toch een beetje extra aandacht waardoor mijn lichaam erop gaat reageren.

Met mijn ogen dicht laat ik het gebeuren, maar Fleur merkt het en stopt. Ik doe mijn ogen open en kijk haar aan. Nu pas zie ik dat ze droomogen heeft. Ik adem nog wat zwaar.

“Mmmm, waarom stop je nu?”, vraag ik.

“Omdat ik niet wil dat je je gebruikt voelt terwijl je niet op vrouwen valt. Ook al vind ik je super mooi en aantrekkelijk, dit vind ik niet kunnen.”

Ik begrijp haar gedachte, alleen heeft ze me nu zo op temperatuur gekregen dat mijn lichaam en ik ook, wil dat ze het afmaakt.

“Ik begrijp je, maar je hebt me nu zo geil gemaakt dat je het niet kunt maken nu te stoppen, dus maak het af!”

“Weet je dat zeker?”, vraagt ze met zachte stem.

“Ja, en schiet op want ik krijg het koud!”

Fleur begint weer mij weer met de badspons af te zepen op dezelfde manier als eerst maar nu nog veel gericht.

Als ze ziet dat ik er niet ver meer vanaf ben laat ze de spons vallen en gebruikt haar hand terwijl ze zich tegen mij aandrukt.

Niet veel later krijg ik een behoorlijk orgasme en als dat iets afneemt voel ik haar mond op die van mij. Automatisch doe ik mijn mond open en zo eindigt mijn eerste orgasme door een vrouw met een intieme tongzoen.

Als we stoppen kijk ik haar aan. “Dit was een ervaring die ik een kwartier geleden nog niet had kunnen bedenken, maar het was wel fijn en ik heb in jaren niet meer zo’n heftig orgasme beleefd.”

“Dus je vond het niet vervelend?”, vraagt Fleur terwijl ze me vragend aankijkt.

“Nee, helemaal niet. Misschien ook omdat ik er niet over kon nadenken en ik het daarom maar liet gebeuren. Maar nee, ik heb er zeker geen spijt van. Daar was het veel te lekker voor.”

Nu zie ik Fleur een stuk opgeluchter kijken.

“Als jij je afspoelt en gaat drogen dan was ik me even snel want ik ga je niet vragen om dat bij mij te doen”, zegt ze met een lachje.

“Nee, dat is voor mij een grote stap te ver”, zeg ik, “maar als je me dit gisteren zou hebben verteld had ik het nooit geloofd.”

Snel spoel ik me af en pak een handdoek. Ondertussen blijf ik naar Fleur kijken die zich wast en afspoelt. Het is echt vreemd. Nog nooit in mijn leven heb ik naar vrouwen gekeken of er zelfs maar aan gedacht om iets met een vrouw te doen, maar dit ging zo vanzelf en ook nu als ik eraan terug denk vind ik het fijn en wil ik dit nog wel eens. Maar ook hoe ik naar Fleur kijk is iets nieuws voor me. Zou het zijn omdat ze mij leuk vindt of omdat ik haar figuur zo mooi vindt. Eigenlijk is het allebei. Zou ik dit ook zo beleefd hebben als ik nog met Bart was geweest? Ik weet het niet. De fysieke aandacht voor elkaar stond al lang op een heel laag pitje. En zelfs die zoen vond ik prettig. Om eerlijk te zijn, zo heeft Bart mij nog nooit gezoend.

Het wervelt in mijn hoofd rond en ik denk niet dat ik snel een antwoord zal vinden. Ben ik toch misschien bisexueel zonder het ooit zo gevoeld te hebben of was het gewoon mijn lichaam dat erop reageerde na een lange tijd 'droog' te hebben gestaan. Ik weet het niet.

Een half uurtje later zitten we droog en aangekleed op de bank met een kopje koffie in de hand. Ik heb net met Fleur doorgesproken hoe ik dit ervaren heb en dat de toekomst wel zal uitwijzen of dit een momentopname was of dat ik zonder dat ik het wist bisexueel ben.

“Komt tijd komt raad”, zegt Fleur en kijkt me lief aan.

Dat is in ieder geval iets wat ik fijn vind. Dat iemand me weer eens aankijkt en laat blijken mij leuk te vinden.

Als ik dit tegen haar zeg, kleurt ze ervan en legt haar hoofd op mijn schouder.

De bedoeling was dat dit een weekend vol met leuke belevenissen zou worden, maar op deze manier heb ik er nooit aan gedacht. Ik word er eigenlijk wel blij van.

“Zullen we gaan shoppen?”, vraag ik haar. “Daar heb ik nu echt zin in.”

“Top idee”, zegt ze en springt op haar knieën op de bank.

“Ik vind je mooi”, zegt ze er romantisch achteraan.

“Om je de waarheid te zeggen, ik jou ook dus laten we maar gaan voor je mij helemaal in een lesbo omturnt”.

“Mmmm”, zegt ze en zoent mij zachtjes op mijn mond.

“Ja ja, laten we nu maar gaan Casanova”, zeg ik plagend.

Het weer werkt gelukkig mee. Het is een stralende dag en de temperatuur is al ruim boven de twintig graden.

Er zit een blijdschap in me die ik niet verklaren kan, maar ik geniet ervan. We lopen samen door de kleine winkelstraatjes in het centrum

en ik voel me voor het eerst in jaren weer eens gelukkig en waar het door komt maakt me niet uit. Dat heb ik wel verdiend. Ik voel me totaal niet schuldig, tenslotte heeft Bart ook al een vriendin.

Na in een flink aantal winkels te zijn geweest ben ik niet verder gekomen dan de aanschaf van een nieuwe, iets te dure handtas.

Fleur weet een gezellig eettentje hier vlakbij en daar stoppen we voor koffie en gebak.

Ze kijkt me onderzoekend aan en zegt: "Ik kan me vergissen maar volgens mij voel jij je best wel goed op dit moment."

"Daar heb je helemaal gelijk in, ik heb me in jaren niet zo lekker gevoeld en om eerlijk te zijn denk ik dat het door jou komt en door wat er gebeurd is. Ook dat je me leuk vindt. Dat is iets wat ik heel fijn vind. Dat heb ik de laatste jaren blijkbaar echt gemist. Dus al met al voel ik me veel fijner dan ik ooit had gedacht."

Fleur kijkt me stralend aan. "Dit had ik dus nooit gedacht, maar ik ben er zo blij mee. Ik ben echt gek op je aan het worden."

Ik steek mijn hand uit en we houden elkaars hand even vast terwijl we elkaar aankijken.

De warmte stroomt door mij heen; het is een heerlijk gevoel als iemand je zo aankijkt, of zou het door het mooie weer komen?

Eén ding is zeker, ik heb nooit verwacht dat we zo vertrouwd met elkaar zouden zijn na amper twee dagen samen.

En wat Fleur betreft: het maakt niet uit wie het geeft als het maar mooi en zuiver is en op de juiste tijd komt. Tegelijkertijd realiseer ik me dat dit niet waar is. Als Fleur een man zou zijn geweest die ik niet aantrekkelijk zou hebben gevonden dan was er niets gebeurd, dat weet ik zeker. En ik vind Fleur inderdaad een mooie vrouw, niet gelijk